Jeg kan derfor ikke gøre bedre end at henvise enhver, som har Interesse for Sagen, til det lille Skrift, som dengang udkom — „Det uægte Barns og dets Moders Retsstilling" af Byfoged Emil Jürgensen" — og som endnu kan faas ved Henvendelse til Dsk. Kvsfd. Kontor. *K. F.*

Lidt fra de unge.

Vintersæsonen nærmer sig sin Afslutning og med den ophører ligeledes Klubaftenerne i „Dansk Kvindesamfund". Den sidste Klubaften vil der efter Bestemmelsen blive afholdt en selskabelig Sammenkomst, der dog i Aar vil blive i al Beskedenhed, og Frk. Anne Brun udtaler i den Anledning, at der jo ikke synes at være nogen særlig Grund til at „feste„.

Der ligger i denne Udtalelse en Erkendelse af, at man egentlig ikke har vundet store Sejre for Sagen i Aar, og udadtil har man jo heller ikke mærket noget dertil. Dog føler jeg mig overbevist om, at der i den forløbne Sæson er udkastet mangt et Frø i „Dansk Kvindesamfund", som vil spire og faa Vækst. I det mindste ved jeg, at de unge, som i Vinter ofte har været til Stede ved Mandagsmøderne ikke er gaaet ligegyldige eller uberørte derfra.

Dog er der en Ting, som maa vække enhver opmærksom Iagttagers Forundring og Beklagelse, det nemlig, at det er en saa lille Kreds af unge, der giver Møde i „Samfundet" og som viser Interesse for Sagen. Jeg har allerede tidligere søgt at henlede Opmærksomheden paa denne Kendsgerning; man har indrømmet det beklagelige heri, men forøvrig er alt blevet ved det gamle. Og dog klager Sagens ypperste Repræsentanter selv over, at der trænges til ny Kraft og nye Synspunkter, nyt Blod.

Det Samfund, der ikke faar tilført ny Kraft og nyt Liv, maa dø, om end dets Medlemmer var nok saa dygtige og energiske. Men da der ingen Tvivl er om, at Kvindesagen i og for sig er levedygtig nok, saa maa Fejlen ganske naturlig søges i dens Organisation, naar den ikke finder den Tilslutning blandt Ungdommen, som skulde synes saa selvfølgelig, eftersom det jo dog i første Linie er os unge, der faa Gavn af det Arbejde, der udføres i Kvindernes Interesse.

Thi Fejlen kan vel næppe ligge hos Ungdommen selv. Man behøver jo blot at se sig om for at blive overbevist om, at vi er med, hvor der bliver kaldt paa os. Det er jo dog os unge, der fylder Højskolerne, Studenter-Samfund og Foreninger, kristelige Foreninger, Fag- og Tjenestepigeforeninger o. s. v. o. s. v. Overalt drager man Ungdommen til sig for at vække dens Interesser og sætte dens Kræfter i Bevægelse,

„Plomsten af Landets Ungdom er paa gode Veje til at blive en organiseret Hær", skriver Forfatteren til en Artikel i sidste Nr. af „Kvinden og Samfundet", og med Rette rejser vedkommende det Spørgemaal, hvad der vel kan gøres for at denne Hær kan blive brugt i den sande Kulturs Tjeneste i Stedet for at blive et blindt Redskab i Hænderne pan daarlige Førere.

Ungdommen rives med af enhver Strømning i Tiden; det gælder da blot om at begejstre den for noget virkelig godt og stort. Skulde da Kvindesagen alene være et Spørgsmaal der ikke kan vække vor Interesse? Jeg gentager: hvis det er saaledes, da maa Sagen dø hen, og trods al Energi og Dygtighed vil ingen mægte at holde Liv i den. Det er jo dog de unge, som stifter Hjem, som bliver Mødre, Lærerinder og Opdragerinder for den kommende Slægt. Paa dem vil det bero, om den næste Generation skal opvokse med eller uden samme gamle Fordomme, som vi har maattet kæmpe imod; de alene vil kunne jævne den Kløft af Bitterhed, som Kvindesagen mange Steder har skabt mellem Mænd og Kvinder, og endelig vil de alene magte at forandre den fejlagtige, men almindelige Opfattelse, at Kvindesagen kun angaar ældre, enligtstillede Kvinder.

Jeg tror derfor at tale i alles Interesse, naar jeg endnu engang opfordrer enhver Ven af Kvindesagen til at regne med Ungdommen og vel overveje, hvad der kan gøres for at vinde den. Samtidig skal jeg tillade mig at gøre opmærksom paa, at den rette og naturligste Maade at gaa frem paa, vilde være om man valgte nogle af de unge dygtige Kvinder, som der sikkert er mange af rundt om i Landet, ind i Kvindeforeningernes Bestyrelse ved de nærforestaaende Valg ved Samfundets Aarsmøde. *Thi der maa unge til for at drage unge.* Det er godt nok at sige: „I er inderlig velkomne til vore Møder", men derved kommer vi dog ikke videre. Hvad det kommer an paa er, at faa Ungdommen til at lægge hele sin Kraft, al sin Begejstring og Varme ind i Sagen, og det opnaas ikke ved at byde os en Plads som passive Tilhørere.

Om derfor nogle af de ældre vilde give Plads for de unge Kræfter, da vilde Sagen sikkert udvikle sig jævnt og naturligt. Den Tid kommer jo dog, da de ældre trættes og ikke kan mere, vilde det da ikke være sørgeligt, om ingen skulde kunne tage deres Gerning op? *étudiante.*

Til ovenstaaende Udtalelse vil jeg gerne knytte et Par Bemærkninger. Da Dsk. Kvsfd. fik sin nuværende Organisation, blev der gjort adskillige Indvendinger imod den. Deriblandt den, at naar Samfundet opløstes i Kredse, og Fællesmødet blev holdt nu i den ene Kreds, nu i den anden, vilde det personlige Samarbejde mellem dets Medlemmer vanskeliggøres.

Maaske er der noget heri. Det er ikke nu de enkelte Medlemmer Landet over, som samvirker, men Kredsene gennem deres Styrelse og Delegerede. Det er derfor nødvendigt at disse vælges med megen Omhu og er godt kendte med Stemningen i deres Kreds baade overfor de Sager, der drøftes paa Fællesmøderne, de Beslutninger, der skal tages, og de Personer, der skal vælges. Og saa har Medlemmerne jo desuden Bladet. Vi tager derfor Anledning til at gøre opmærksom paa, at dette selvfølgelig staar aabent for Forslag fra Kreds til Kreds, saa vel som fra det ene Enkeltmedlem til det andet angaaende Styrelsesvalget og Forhandlingerne paa de kommende Aarsmøder.

Red.

Dansk Kvindesamfunds Virksomhed.

Samfundets aarlige Fællesmøde afholdes 1ste og 2den Pinsedag i Ringkjøbing.

Københavns-Kredsen holder, som tidligere meddelt, Mandag d. 21. April en afsluttende, selskabelig Sammenkomst. Kl. 8 dækkes et tarveligt Aftensbord, hvortil Billetterne a 50 Øre maa tages *i Forvejen* paa Kontoret. Kl. 9 Musik og Sang, bag efter et lille Sold, hvortil man ligeledes kan tage Billetter a 50 Øre forud. Mandlige og kvindelige Gæster kan medbringes.

Sit aarlige Fællesmøde afholder Københavns Kredsen 14. Maj Kl. 8, Nørregade 33.

Dagsorden:

1. Formanden aflægger Beretning.
2. Kassereren aflægger Regnskab for det foregaaende Kalenderaar og fremlægger Overslag for det indeværende Aar.
3. Valg af Styrelse.
4. Valg af 2 Revisorer.
5. Valg af 3 Suppleanter.
6. Valg af forskellige Udvalg vedrørende vore Institutioner.
7. Valg af Tillidsmændene til Dansk Kvindesamfunds Fællesmøde i Ringkøbing.
8. Forslag fra Styrelsen om Midler til næste Aars Fællesmøde i København.

Anne Bruun,
p. T. Formand.

Fra Uge til Uge.

—o—

Den bekendte Nervelæge, Dr. med. Torrild fra Aalborg, der i Fjor vakte Opmærksomhed ved sin Doktordisputats: „St. Vejtsdansens Aarsagsforhold" vil den 23. April holde Foredrag i Sundhedsforeningen, Gothersgade 115: „Strejftog fra Nervelivets Omraade".

Sundhedsforeningen vil den Aften være aaben for alle.

* * *

Fortsættelsesskolen af 1892 holder Eksamen den 23., 24. og 25. April, hvortil den indbyder sine Venner. Optagelsesprøven afholdes 20. April. Den 22. og 23. Marts afsluttede Skolen sin Undervisning i Husgerning, der for Fremtiden vil blive at tage for Eleverne paa Kommunens Fortsættelseskursus.

Hvor er Danmarks Kvinder i Kampen mod Drukkenskaben?

I Godthaabs Lokaler, havde Afholdsselskabet Torsdag den 10. ds. indbudt Fru Charlotte Norrie f. Harbo til at indlede en Forhandling om ovenstaaende Emne.

Foredragsholderen vilde hverken holde sin Haand over den fattige eller den rige Mands Snaps. Derimod var Tal. i Tvivl om, hvorvidt de rette Vaaben benyttes, og hvorvidt de føres paa rette Maade. De saakaldte „videnskabelige Beviser," benyttes ofte ret uvidenskabeligt af Lægfolk, for at bevise Kendsgerninger, som intet Menneske drager i Tvivl. Tal. følte sig i det hele ikke sikker overfor Afholdssagen og mente, at Kvinderne indtil videre ikke kunde udrette stort mere, end de gør.

Tidligere havde de militære Love bestemt, at naar en Mand forsaa sig i Drukkenskab, skulde han straffes baade for sin Forseelse, og for sin Drukkenskab. Den nugældende „Straffelov for Krigsmagten" var saa „human" kun at straffe Forseelsen. „Almindelig borgerlig Straffelov" tillader endog at betragte Drukkenskab som „formildende Omstændigheder".

Det var ikke Kvinder, der havde stemt for saadanne Ændringer; de vilde næppe gaa fra det gamle Ord: „Hvad drukken Mand gør, skal ædru Mand forsvare".

En enkelt Rus mærker ikke sin Mand; en bevislig Vanedranker derimod bør miste Raadigheden over sit Bo og dermed sin Valgret. Den der vil have Lov at drikke. skal ikke kunne give Lov i Landet.

Loven alene faar dog næppe Bugt med Drikkeriet: der maa stadig kæmpes. og Mændene føler, at her kan de ikke naa Maalet uden Kvindernes Hjælp. Men skal de kunne udrette synderlig mere, end de gør, maa de have lige Kaar med Mændene. Hver Drukkenbolt kan fordre, at hans Hustru skal være ham underdanig, og han har Indflydelse paa de Love, hvorefter alle Landets Kvinder maa rette sig uden at kunne stemme for eller imod.

Paa de Steder derimod, hvor Kvinderne har Ligeberettigelse, er Drikkeriet i Aftagende. De amerikanske Afholdskvinder ere ogsaa Venner af Kvindebevægelsen, op i Amerika breder den Opfattelse sig, at det er taabeligt af os Kvinder, at prøve paa at gennemføre Reformer, før vi har Stemmeret.

Taleren opfordrede sluttelig Afholdssamfundene til at slutte sig til dansk Kvinderaad og støtte Kvindebevægelsen.

I den paafølgende Forhandling deltog Fruerne Berg-Nielsen, Nørlund og Lundgaard, Frk. Marie Christensen, prakt. Læge Benediktsen, Detailhandler A. Schmidt og Værkfører Nielsen. Alle var enige om, at Kvinder bør være ligeberettiget med Mænd, hvilket de ogsaa er indenfor Afholdssamfundene; men man hævdede gennemgaaende, at Kvinden allerede nu kan udrette mere end Foredragsholderen havde ment.

Fra Ind- og Udland.

Universitetets Guldmedaille blev i Aar vundet af Mag. sc. Marie Birgit Trolle for en Besvarelser af Prisopgaven i Fysik, Professorernes Bedømmelse af denne Opgave slutter med følgende Ord: Besvarelsen viser tydeligt, at Forfatteren fuldkomment behersker det behandlede Omraade; den udmærker sig ved den Grundighed, hvormed det hele er behandlet; han har ikke skyet nogen Anstrængelse for at gennemføre Undersøgelsen saa vidt, som de Midler, der har staaet til hans Raadighed, har tilladt. Særlig maa det store Regne-Arbejde, der er gjort for at faa det bedst mulige Resultat af Forsøgene, fremhæves. Vi anser derfor Arbejdet for fuldt værdigt til at belønnes med Universitetets Guldmedaille.

Caroline Thelin, født Christiansen, havde gjort sig værdig til et Accessit ved en kritisk historisk Afhandling om Cromwell, der efter Professorernes Bedømmelse var udarbejdet med Flid og Grundighed, og hvori der fandtes „adskillige gode og rammende selvstændige kritiske Iagttagelser". Ved

Ved en Jærnbanestation.

(Af *Lafcadio Hearn.*)

Et Telegram fra Fukuoka meldte i Gaar, at en stor Forbryder var bleven greben der og skulde sendes med Eftermiddagstoget i Dag til Kumamoto for at faa sin Dom. En Betjent fra Kumamoto var rejst til Fukuoka for at tage Fangen i Forvaring.

En Nat for fire Aar siden var en Tyv trængt ind i et Hus paa Brottargaden, havde skræmmet Beboerne omtrent fra Sans og Samling, bagbundet dem og slæbt en Mængde værdifulde Sager bort. Politiet, som med stor Dygtighed forfulgte hans Spor, fik fat paa ham inden 24 Timer og inden han havde naaet at skille sig af med sit Rov. Men da han blev ført til Politistationen, saa han Lejlighed til at slide sine Baand af sig, rev Opsynsmandens Sværd fra ham, dræbte ham — og undslap. Lige til sidste Uge hørte man saa ikke det ringeste til ham.

Saa skete det, at en Betjent fra Kumamoto, som besøgte Fængslet i Fukuoka, blandt Fangerne lagde Mærke til et Ansigt, som for fire Aar siden havde brændt sig ind i hans Erindring.

„Hvem er den Mand der," spurgte han Opsynsmanden, „En Tyv," svarede denne, „indskreven under Navnet Kusabie". Betjenten gik lige hen til Fangen og sagde: „I hedder ikke Kusabi. Det var jer, der i Kumamoto myrdede en Opsynsmand."

Saa tilstod han alt.

Sammen med en Mængde andre gik jeg hen til Stationen for at se ham komme. Jeg ventede at høre og se Udbrud af Forbitrelse og frygtede endog Voldsomheder. Den Myrdede havde været meget afholdt, hans Slægtninge var sikkert blandt Tilskuerne; og en Folkemasse i Kumamoto er just ikke videre civiliseret. Jeg havde ogsaa troet, at der var en Mængde Politi paa Benene. Men jeg fik ikke Ret i mine Formodninger. — Da Toget kom, blev der den sædvanlige Støjen og Ilen frem og tilbage og Trampen af alle de Rejsende, som skyndte sig forbi hverandre. Drenge, som raabende falbød Aviser og Kumamoto-Limonade.

Næsten fem Minutter stod vi og ventede — saa saa vi Fangen, han blev halvt slæbt gennem Døren af en Betjent. — Det var en stor Fyr med et vildt Udseende, han holdt Hovedet bøjet og hans Arme var bundne fast paa Ryggen. Baade Fangen og Vagten stansede foran Porten og Folk pressede paa for at se — men der hørtes ikke en Lyd. — Saa raabte Vagten: „Sugihara San! Sugihara o Kibi! Er hun til Stede?"

En spinkel lille Kvinde, som stod i Nærheden af mig og bar et lille Barn paa Ryggen, svarede: Hai, og trængte sig frem gennem Mængden.

Det var den myrdede Mands Enke og Barnet var hans Søn. Paa et Tegn af Vagten trak Folk sig lidt tilbage, saa der blev et tomt Rum omkring Fangen og hans Ledsagere. Her stod Kvinden med Barnet og saa Morderen. Der var dødsstille, saa begyndte Betjenten at tale, — ikke til Kvinden, men til Barnet — ganske sagte, men saa tydeligt at jeg kunde opfatte hver Stavelse:

„Lille Barn, dette er den Mand, som som for fire Aar siden dræbte din Fader. Da var Du endnu ikke født — Du laa i din Moders Skød. At Du ikke har nogen Fader, som elsker Dig, det er denne Mand Skyld i. Se paa ham — her greb Betjenten om Fangens Hage og tvang ham til at løfte Øjnene — se rigtig paa ham, min lille Dreng Vær ikke bange, det er pinligt, men det er Din Pligt. Se paa ham!"

Drengen kiggede forskrækket med store forundrede Øjne over Moderens Skulder, Han begyndte at snøfte og saa kom Taarerne — men lydig saa han og blev ved at se ind i Fangens Ansigt.

Det var som glemte Folk at trække Vejret. Jeg saa Fangens Træk fordreje sig — jeg saa ham — trods sine Baand — kaste sig paa Knæ og slaa sit Ansigt mod Jorden — og saa skreg han med en Røst saa hæs af hans voldsomme Sjælekamp, saa den fik éns Hjærte til at skælve:

„Tilgiv mig, tilgiv mig. Hvad jeg har gjort, gjorde jeg i Had, i vanvittig Frygt, blot med det Ønske: at slippe væk. Meget, meget slet har jeg været